

homilust saadik tungis rahwas kirikus. Savonarola astus fantele peale ja seletas Ilmutamise raamatut edasi. Walju healega kuulutas tema kolme talemist: Kirik saab eesteks faristatud, siis uuendatud, ja see kõik tuleb warmast. See jutlus mõjus, kõikeis Florenzi ringfondades räägiti vägiväst jutlustegijast; ta ilmatorgad jätsi wad oma Plato maha ja rääkisid sellest mehest, kelle vägew sõna niiud lahesja aastat Florenzis walitsema pidi. Juba aastal 1491 oli San Marko kloostre kirik kuusjate hulkailele liiga weise; Savonarola ahus oma fogudusega Dom-kirikusse ja selle ühke koostatuse all kostis niiud Kristuse-tulemisse pühadel ja paastu-aal, peale selle vähemalt üks kord igas kuus, Savonarola pörutav prohvetiheal. Halastamata nuhtses tema ülemate ja alamate umbwoorusti, halastamata tösidusega tähendas tema selle uutmodi paganuse peale, mis Kristi-rahwa fessis võimust võtnud oli, ja päris pattude sahjetsemist ja ümberpööramist, kõige pealt kloostre- ja kiriku-waimulikkude meeste poolelt, kelle roojane elu ja patud ismalikkudele inimestele ülipahaks eestjuuks saanud oliwad. Et Medici suguvõsa förius, vägiwald ja patune elu linna ja maad hukatuse sisje saadaks, selle peale oli tema kindel ja seda ei salganud tema omais julgeis jutlustes ja rahva ees mitte. Tema ei tundmadanud

Lorenzo ees, kui see lardetud mees kirikusse tulि, nagu teised jutlustegijad seda tegiwad. Kui teda aastal 1491 San Marko kloostre prioriks valiti, siis ei läinud tema mitte selle „Principe“ paleesse, temale auustust ja sõnakuulmist tõutama, nagu tema eestkajad seda teinud olevad. Vaha meelega saebas Lorenzo: „Määtä, üks wderas tuleb „minu majasse“ ja ei arwa tarvis olema, mind teretama tulla.“ Siiski tannistas see vägiwaldne, keda kõik meelitasiwad: „Tema on ainus õige munk, keda mina tunnen.“ Savonarola aga vastas selle peale ettekuulutamisega, et Lorenzo, paapst Innocenz VIII. ja Prantsusmaa kuningas Ludwig XI. pea surmute sella suetud saada, mis ka tõestest nenda sündis. Jüriskuu 8. pääval 1492 suri Lorenzo, Jüriskuu 25. pääval paapst ja Leitufselnu 30. pääval 1493 Prantsusmaa kuningas. Oma surmawoodi pealt lastis Lorenzo Savonarola't oma juure kutsuda. Tema rasked patud ei annud temale rohu, tema igatsete pattude andeks-andmisi kiriku poolt. Kõiki teisi preestreid oli tema kui argu meelitajaaid tundma õppinud, selle munga poolt lootis tema täielist tööt suulda. Halastusega waatas pihti-isa rusutud haige peale, päris aga pattude andeksandmisi kuulutuseks kolme: „Usu Jumala armuheitmist!“ „Minu usun.“ „Anna tagasi, mis sina rõõwinud oled!“ Lorenzo lohkus